

Sag C-122/94

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Rådet for Den Europæiske Union

»Fælles landbrugspolitik — statsstøtte«

Forslag til afgørelse fra generaladvokat G. Cosmas fremsat den 22. november 1995	884
Domstolens dom af 29. februar 1996	918

Sammendrag af dom

- 1. Landbrug — konkurrenceregler — traktatens bestemmelser om statsstøtte — anvendelse på vinsektoren — retsvirkning — Rådets beføjelse til undtagelsesvis at give tilladelse til en støtte, såfremt der foreligger ganske særlige omstændigheder
(EF-traktaten, art. 42 og 92, 93 og 94; Rådets forordning nr. 822/87, art. 76)*
- 2. Landbrug — konkurrenceregler — støtte — Rådets tilladelse til, at der undtagelsesvis ydes støtte — domstolsprøvelse — grænser — beslutning om godkendelse af ekstraordinær støtte til destillation af visse vine i Italien og i Frankrig i produktionsåret 1993/1994 — intet åbenbart fejlagtigt skøn
(EF-traktaten, art. 39 og art. 93, stk. 2, tredje afsnit)*
- 3. Institutionernes retsakter — begrundelse — forpligtelse — rækkevidde
(EF-traktaten, art. 190)*

1. Når Rådet i artikel 76 i forordning nr. 822/87 i medfør af traktatens artikel 42 har fastsat, at traktatens artikel 92, 93 og 94 om statsstøtte finder anvendelse på produktion af og handel med vin, kan Rådet inden for vinsektoren anvende den beføjelse, det har fået tillagt ved traktatens artikel 93, stk. 2, tredje afsnit, til at beslutte, såfremt ganske særlige omstændigheder berettiger en sådan beslutning, at en statsstøtte skal betragtes som forenelig med fællesmarkedet, uanset bestemmelserne i artikel 92 eller de i artikel 94 nævnte forordninger.

begrænse sig til at undersøge, om der er anlagt et åbenbart fejlagtigt skøn med hensyn til de konkrete faktiske omstændigheder eller begået magtfordrejning, eller om Rådet klart har overskredet grænserne for sit skøn med hensyn til de foranstaltninger, der skal træffes.

Med hensyn til Rådets beslutning om at godkende ekstraordinær national støtte til destillation af visse vine produceret i produktionsåret 1993/1994 i Italien og i Frankrig findes Rådet ikke at have anlagt et åbenbart fejlagtigt skøn ved at lægge til grund, at der måtte tages særligt hensyn til at sikre vinproducenterne en rimelig indkomst, at der ikke kunne befrygtes en reel og varig forstyrrelse af den fælles markedsordning, og at de pågældende støtteforanstaltninger undtagelsesvis var forenelige med fællesmarkedet i det strengt nødvendige omfang og i det tidsrum, der var strengt nødvendigt for at afhjælpe den konstaterede uligevægt.

2. Når Rådet ved sin gennemførelse af den fælles landbrugspolitik nødvendigvis må foretage en vurdering af en kompliceret økonomisk situation, omfatter det skøn, som Rådet har, ikke udelukkende indholdet og rækkevidden af de bestemmelser, der skal vedtages, men også i et vist omfang konstateringen af de tilgrundliggende faktiske forhold i den forstand, at det også er tilladeligt for Rådet i givet fald at lægge en helhedsvurdering til grund. Dette er netop tilfældet, når Rådet skal foretage en vurdering af, om der i medfør af den beføjelse, det er tillagt ved traktatens artikel 93, stk. 2, tredje afsnit, er grundlag for at beslutte, at ganske særlige omstændigheder begrundet, at en støtte, uanset traktatens artikel 92, skal betragtes som forenelig med fællesmarkedet.

3. Selv om det af den begrundelse, der kræves efter traktatens artikel 190, klart og utvetydigt skal fremgå, hvilke betragtninger den fællesskabsmyndighed, som har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte kan gøre sig bekendt med baggrunden for den trufne foranstaltning, og Domstolen kan udøve sin kontrol, kræves det ikke, at retsaktens begrundelse angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter. Spørgsmålet om, hvorvidt en beslutnings

Ved domstolskontrollen med en sådan kompetence må den efterprøvende ret

begrundelse opfylder disse krav, skal nemlig ikke blot vurderes i forhold til beslutningens ordlyd, men ligeledes i forhold til den sammenhæng, hvori den indgår, samt alle de retsregler, som gælder på det pågældende område. Heraf følger, at

hvis det mål, der forfølges af institutionen, i det væsentlige fremgår af den anfægtede retsakt, vil det være overflødigt at kræve en særlig begrundelse for de enkelte afgørelser af teknisk art, som institutionen har truffet.